STJERNEN
KIRKENYT
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · APRIL 2000

En omvendelseshistorie

Der var engang for længe siden … Sådan begynder alle gode eventyr, og dette er virkelig et eventyr af de gode. I 1965 var der en søstermissionær, som skulle rejse hjem fra sin mission i Danmark. Hun havde én dansk Mormons Bog tilbage, som hun ville have med hjem. Da hun sad i taxaen til toget, fik hun den indskydelse, at hun skulle give den til taxachaufføren, men hun undertrykte den, for hun ønskede at have sin sidste Mormons Bog med tilbage til USA. I løbet af turen blev følelsen stærkere og stærkere, og til sidst overgav hun sig; hun var jo trods alt missionær endnu, og chaufføren fik bogen.

Den taxachauffør var min far, og han kom hjem med Mormons Bog, som han slet ikke var interesseret i.

Nu er det sådan, at min mor og hendes søskende, de var ni i alt, var utrolig aktive i forskellige sekter og religioner, og til familiekomsammener gik bølgerne ofte højt. Man kan roligt sige, at det ikke var kedeligt, men tre ting fik vi da lært:

1. *Det er vigtigt at undersøge forskellige religioner*
2. *Det er vigtigt at finde sit eget ståsted*
3. *Bønnen er et vigtigt redskab*

Og med de redskaber i rygsækken kunne jeg jo ikke lade Mormons Bog stå på hylden, men måtte læse i den.

Ganske kort tid efter bankede missionærerne på vores dør. De kom ind, og diskussionen gik livligt. Min mor og jeg blev inviteret i kirke i Odense, og jeg husker tydeligt den første gang, jeg kom. Jeg var alene, 18 år og lidt genert, så jeg fandt hurtigt toilettet i kælderen, og da jeg stod der, tænkte jeg: »Hvad laver jeg her? Der er ikke én, jeg kender, og hvordan kommer jeg ud herfra i en fart?«

Der kom en pige på min egen alder ind til mig, og det viste sig, at vi havde gået på samme skole, og så gik snakken jo helt godt, og det hele gik lidt lettere.

Jeg blev undervist af missionærerne, vi havde mange heftige diskussioner, men efter to måneders tid, da jeg havde læst Mormons Bog og efter faste og bøn, fik jeg et stærkt vidnesbyrd om evangeliets sandhed, om Joseph Smith og Mormons Bog og om, at Jesus er Kristus. Jeg blev døbt i september 1965, og min mor i begyndelsen af 1966.

I de sidste 34 år af mit liv har jeg haft et godt og rigt liv i Kirken, mit vidnesbyrd er stærkt, og jeg har en stor kærlighed til evangeliet. Jeg er meget taknemmelig for den udvikling, man får på alle områder ved at være medlem af Jesu Kristi Kirke.

Ulla Madsen, Søborg Ward

FOTO: OLE MADSEN

Ulla Madsen fra Søborg Ward

Takt og tone-aften

»Næ, da vi var unge, da vidste vi, hvordan man opfører sig. Nutidens unge har ikke begreb om takt og tone og bordskik ... hvis de overhovedet ved, hvad der er opad og nedad på en gaffel ... Næ, vi fik fortalt, hvordan man opfører sig ...«

FOTO: JEANETT BÅNG

APUP's ledere stod for serveringen. Her ses Susanne Gibson og Peter Anderson.

Sådan er der sikkert mange voksne, der har tænkt og sagt om nutidens unge. Nu er det ikke sikkert, at det gælder for alle, men tiderne ændrer sig hele tiden, og nogle gange glemmer man, hvad man gjorde i de gode, gamle dage. Dengang da børn var børn, voksne var voksne, og alle kendte deres plads i hjemmet.

Så hvad vil der ske, hvis en ung i dag lærte lidt om det, som voksne kalder god opførsel. Fra tanke til handling: I APUP i Søborg og Lyngby ward har vi mange aktiviteter. Både de sjove, de underholdende og de lærerige. Lederne planlægger sammen med de unge, hvad der skal ske i løbet af året, og da en af de unge piger efterlyste lidt pli og god opførsel fra drengene, blev vi enige om at lave en Takt og tone-aften. En aften, hvor vi skulle lære alt det, som vore forældre og bedsteforældre havde fortalt os. Alt om god opførsel, hvordan drenge skulle opføre sig over for piger, og hvordan piger skulle være over for drengene. Kort sagt, de gode gammeldags dyder, som stadig gælder. For nogle ting går aldrig af mode, og nogle værdier er eviggyldige.

Må man smile med sauce i munden? Hvor har man brug for at opføre sig »rigtigt«? Hvornår skal man vise, at man har lært at sidde »rigtigt« på en stol og »konversere« med sin borddame uden at spilde sovsen ned over hende? Hvordan smiler man, og hvilken gaffel starter man med? Jo, der findes andet for de unge at lære ud over, hvordan man åbner en pizzaæske og slicer indmaden i 8 stk.

FOTO: JEANETT BÅNG

APUP'erne ved det smukt dækkede middagsbord.

Invitation til en aften med det rigtige smil på

Så lidt før jul fik alle de unge i APUP en invitation sendt hjem til privatadressen. En invitation til en aften, hvor de ville få en 3-retters menu, serveret af kokkene, og i de rigtige omgivelser. Der er vi så heldige i Søborg og Lyngby, at den amerikanske ambassadør Richard Swett og hans hustru Katrina sagde ja til at lægge hus til og samtidig fortælle lidt om, hvordan man opfører sig på de bonede gulve. Aftenen startede med, at bror og søster Swett bød velkommen, og fortalte hvordan de selv skulle på »skole i takt og tone«, før de kom til Danmark som ambassadører for USA. Vi fik at

vide, hvordan man placerer sig ved bordet, hvordan man konverserer med hinanden, og hvad man »må og ikke må«.

Det kom nok lidt bag på de unge, at der er så mange »regler«, men vi fik at vide, at det er guld værd at kende dem. Bror Swett fortalte senere på aftenen, at han havde ønsket, at han i sine teenageår havde lært lidt om de ting, som han nu selv fortalte de unge.

Drengene fik hver sin borddame og bød hende op, fulgte hende til det store veldækkede bord, trak stolen ud for hende og sørgede for, at hun sad rigtigt. Var der nogen piger, der blev overraskede over den service? Ja, mon ikke.

Under middagen, som blev lavet og serveret af lederne i wardet, fik de unge lejlighed til at prøve alt det, de havde fået at vide. Hvilken gaffel man starter med, hvordan man sørger for sin borddame, hvordan man undskylder sig, hvis det er nødvendigt, hvordan servietten skal ligge på en bestemt måde på ens ben under middagen, og hvordan man skal sidde, når tjeneren serverer for en. Jo, der var meget at holde rede på.

Bror og søster Swett kårede sidst på aften »årets bordherre og borddame«. Dvs. dem, der efter deres mening havde opført sig bedst under middagen, og det blev Sabina Østergaard og Daniel Anderson. Men som vi fik at vide, så havde alle opført sig eksemplarisk, og valget havde været svært. Da drengene havde sørget for, at pigerne kom ordentligt hjem, var vi glade for, at vi slap for opvasken efter de tre retter mad til 30 unge. Den havde bror og søster Swett lovet at tage sig af, så vi alle kunne komme hjem i god tid. Tak for det.

Og lad os alle håbe, at der trods alt hænger lidt ved. Hvem ved, måske ender en af vores unge som Danmarks ambassadør i USA, og så er det rart at vide, hvordan man »konverserer« med the first lady over there (førstedamen på den anden side af dammen, red.) □

Henrik Als, AP-præsident, Søborg Ward

Foredrag om slægtsforskning

Efteråret i Kirken i Odense 1. og 2. ward bød på en række foredrag om slægtsforskning under overskriften: »Den danske administrations optegnelser siden 1860 som slægtsforskere bør have kendskab til«.

Bror Frederiksen fra Roskilde var på et længere gæstevisit i Odense. Dette afstedkom, at bror N. O. Andersen greb chancen og arrangerede en foredragsrække med ham.

Bror Frederiksens brede viden, hans humor samt store erfaring med og interesse for slægtsforskning gjorde det til nogle medlevende og engagerede foredrag, hvor mysterierne omkring skifteprotokoller, lægdsruller, retsprotokoller, folketællinger m.m. og hvilke data disse indeholder, blev belyst.

Da vi så havde nogenlunde hold på »rullerne«, »protokollerne« og »tællingerne«, skulle de historiske og geografiske elementer tilføjes: Hvem førte hvilke protokoller, hvor og på hvilket historisk tidspunkt? Slægtsforskningen bliver således også et dyk ned i den danske administrative historie.

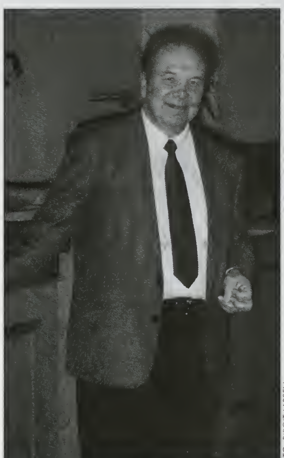

FOTO: BIRGIT LARSEN

Henning Frederiksen holder foredrag i Odense om slægtsforskning.

Generelt kan administrationen deles op i en gejstlig del – med biskop, provsti og præst – og en verdslig del – med amtsmand, foged og præst. Derudover var der særlige privilegier for godsejere, lensherrer og købstæder. Når man skal finde det arkiv, som en given person optræder i, afhænger det i høj grad af det ansættelsesforhold, som vedkommende indgik i.

Dette er selvfølgelig kun et meget lille udpluk af de emner, der blev gennemgået af bror Frederiksen.

Foredragene strakte sig over tre tirsdage. De fremmødte, medlemmer af Kirken såvel som genealogisk interesserede ikke-medlemmer, tilbragte med stor fornøjelse nogle udbytterige og informative aftner i selskab med bror Frederiksen. Deltagerne siger endnu engang tak og tillader sig at anbefale samme bror Frederiksen som en kompetent og medrivende oplægsholder. □

Marita og Lars Hyldtoft, Odense 1. Ward.

»Krumtappen« i spejderarbejdet

Spejderarbejdets succes afhænger stærkt af flere personer, men spejderlederen står helt centralt som en af de vigtigste, for at programmet kommer til at køre. Opgaverne er mangesidige, og der er mange tråde at holde fast på og mange bolde at holde i luften. Først og fremmest er forholdet til de unge Primary- og AP-spejdere væsentligt; det drejer sig om at komme godt ud af det sammen – det er vigtigt.

Spejderlederen er skyggeleder

Spejderlederen skal hele tiden huske, at det er drengene, der skal sørge for, at programmet kører. Han afholder møder med patruljefører og eventuelle hjælpere, så de har alle holdepunkter på plads, når de skal lede spejderaftenen og andre aktiviteter. For at det kan fungere, skal spejderlederen selv have alle punkter klarlagt forinden, så han kan være både patruljeførerens hukommelse og samtidig give råd om, hvordan tingene hænger sammen, og hvad der kan gennemføres.

FOTO: JØRN HOLM BENDTSEN

En spejderleder sørger for, at alle går på den smalle sti.

Spejderlederen er en kam'rat

At være kam'rat betyder, at spejderlederen tager vare på hver enkelt spejder, så denne har fremgang i programmet. Spejderlederen tager det som sit personlige ansvar at sørge for at skubbe og trække, så den unge af lyst arbejder sig gennem graderne og ender – måske – som ørnespejder?

Spejderlederen står ikke alene om denne opgave; han kan kalde på hjælp fra seniorspejderne eller forældre, så den unge altid ved, hvor der er hjælp at hente.

Spejderlederen er AP-præsidentens og biskoprådets spejderhukommelse

Spejderlederen kan være medlem af enhedens AP-præsidentskab og har i så fald gode kommunikationsmuligheder. Opgaver, som typisk skal løses, er koordination mellem kaldelser i præstedømmet og spejderarbejdet; hvor langt er den enkelte unge kommet? Er det tid til interview med AP-præsidentskab og biskopråd? Skal der bringes informationer/godkendelser til enhedens spejderkomité? Deltagelse i ture og lejre på lokalt eller stavsplan; kan alle komme med, eller skal der iværksættes indtjeningsprojekter?

Spejderlederen er medlem af grenens/wardets spejderkomité

I denne komité sidder spejderlederen som den absolut vigtigste informationskilde. Det er ham, der ved, hvad der rører sig, hvad der skal ske i fremtiden, og hvilke problemer der skal løses. Det er i denne komité, at løsningerne findes på mange prakti-

ske problemer: Har man materiel nok i enheden, hvis både AP og UP skal på lejr samtidig? Er der forældre, som kan deltage i arbejdet på en eller anden måde omkring kørsel? Er der brug for forældre til en turs gennemførelse ? Det er også her, man godkender den arbejdsindsats, som den enkelte unge har lagt for dagen, så en ny grad kan erhverves! Det er også her, at man planlægger, hvordan og hvornår den unge skal overrækkes de nye gradstegn. Det er her, man samarbejder organisationerne imellem og sammen med forældrenes repræsentant.

FOTO: JØRN HOLM BENDTSEN

Københavns Stavs spejderleder, Anton Dalsgaard, instruerer en patrulje i at løse en opgave.

Spejderlederen er kontakten til drengenes forældre

Succes afhænger af et godt forhold til forældrene; deres støtte er uundværlig. Men de skal også kunne føle sig trygge ved at sende deres børn afsted. Spejderarbejde indeholder mange aktiviteter, som har et vist faremoment. Man kan komme til skade, hvis man ikke følger nogle grundlæggende principper for sikkerhed. Det er spejderlederens opgave at sørge for dette gode spejdermiljø, så forældrene føler, at deres dreng vokser, udviser større ansvarlighed, løser egne problemer i hverdagen og udviser større villighed til at være et aktivt medlem af familien ved at tage fat, hvor der ligger arbejdsopgaver. – Spejderlederen er den ansvarlige voksne. □

Jørn Holm Bendtsen,
Århus Stavs AP-spejderleder

Kirken tilslutter sig religiøs alliances kamp mod pornografi

Ifølge en af Kirkens repræsentanter, som talte ved et nationalt forum, opfordres folk i hele verden til at indføre rimelige love og regler for at fjerne den ødelæggende indflydelse af pornografi fra samfundet.

Ældste Richard P. Lindssay, forhenværende medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum, mødtes den 6. december 1999 med religiøse ledere fra adskillige trosretninger ved et møde i Washington D.C. i National Religious Alliance Against Pornography.

Ledere fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har længe været bekymrede over pornografiens strejftog verden over, sagde ældste Lindsay og tilføjede: »Tøjlesløsheden er forklædt i frihedens gevandter, hvor folk tjener store penge på unge som gamle og slipper en sand syndflod løs af ondt.«

Bestræbelser på at påvirke andre mod større dydighed er tvivlsomme, »medmindre vi også selv lever dydigt«, sagde han. Voksne skal ikke blot selv være disciplinerede, men bør også styrke den kommende generation ved at være et godt eksempel og gennem forstandig undervisning i hjemmet.

Forældre bør kultivere værdsættelse af de bedste bøger hos de unge og læse »de store historier, som er blevet udødelige på grund af de dyder, som de undervise i« for deres børn, sagde ældste Lindsay. »Gennem samarbejde kan folk med velvilje med held forsvare de dyder, som da de blev praktiseret før i tiden, gjorde mænd og kvinder og nationer stærke og frie.« □

Artiklen bragt med tilladelse af
Church News, *11. december 1999*

Kirkens fortid er en »indledning til fremtiden«

Af Dell Van Orden

I det 20. århundrede har Kirken oplevet en enestående vækst, og »det, som vi har set i fortiden, er blot en indledning til fremtiden«, forklarede præsident Gordon B. Hinckley i et interview for nylig. »Alt, som vi hidtil har gjort, vil virke som småting sammenlignet med det, der vil opnås i fremtiden«.

Præsident Hinckley blev bedt om at udtale sig om Kirken i dette århundrede, og hvad der ligger forude i det næste århundrede. »Jeg nærer stor tillid til fremtiden«, svarede han. »Jeg tror på, at vi befinder os på tærsklen til en stor fremtid … Dette er en vidunderlig tid. Kirken går fremad. Vi bliver velsignet af Herren.«

Præsident Hinckley, som nu er 90 år gammel, har et perspektiv af Kirken, som overgår nogens perspektiv, der lever i dag. Han har både som generalautoritet og som ansat været engageret i Kirkens forehavende i næsten 65 år, heraf over 41 år i dens ledende råd som medlem af Det Første Præsidentskab eller i De Tolv Apostles Kvorum eller som assistent til De Tolv. Han var en ung mand på 25 år, da han begyndte at arbejde for Kirken i 1935. »Jeg kendte alle i Det Første Præsidentskab, alle i De Tolv Apostles Kvorum, De Halvfjerds' Første Råd og Det Præsiderende Biskopråd. Jeg har været her i lang tid, og jeg har set det hele lige fra præsident Heber J. Grants tid og indtil nu«, sagde han. Hans erfaringer dengang har øget hans påskønnelse af det, der er sket i Kirken årene igennem. »Man kan ikke påskønne væksten, førend man ser tilbage på tidligere tider. Kirken var lille … og at se hvordan den er vokset siden da er virkelig enestående.«

Præsident Hinckley svarede på en række spørgsmål, blandt andet følgende:

Spørgsmål: Hvad føler De, nu hvor vi befinder os på tærsklen til et nyt århundrede og et nyt årtusinde?

Svar: Jeg er spændt. Jeg synes, at bare tanken om at være til stede og kunne træde over tærsklen fra et århundrede til et nyt og fra et årtusinde til et nyt er rigtig spændende. Jeg føler mig bare heldig, at jeg kan opleve det.

Spørgsmål: Hvad ligger der forude for Kirken i det 21. århundrede?

Svar: Fremgang, vækst, styrkelse og et stort medlemstal. Alle disse ting.

Spørgsmål: Hvad vil De gerne se Kirken opnå i det næste århundrede?

Svar: Det er ingen tvivl om, at Kirken vil vokse. Jeg ønsker at se den brede sig ud over hele jorden. Den må fortsætte med at vokse. Den må gå fremad for at opnå sit formål og den skæbne, som Herren har fastlagt for den.

FOTO: NÉSTOR CURBELO, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Tusinder af medlemmer i Buenos Aires i Argentina samles for at høre præsident Gordon B. Hinckley tale under sit besøg i 1996. Denne forsamling på 50 000 medlemmer er bevis på Kirkens vækst i hele verden.

Spørgsmål: Er der noget, som De gerne vil opnå personligt, nu hvor De går ind i et nyt århundrede?

Svar: Jeg ville gerne arbejde lidt hårdere. Jeg vil gerne gøre lidt mere, end jeg gør. Jeg ved, at jeg er ved at blive gammel. Det bliver mere tydeligt, men jeg vil gerne gøre mere. Præsident [Spencer W.] Kimball sagde engang til mig, da han var kommet sig efter en operation mod kræft i halsen: »Jeg var ikke bange for at dø, men jeg var bange for at møde Herren og skulle aflægge regnskab for det, som jeg har udrettet.« Det er lige det, som jeg føler.

Spørgsmål: Forestiller De dem, at den hastige vækst af templer vil fortsætte i det 21. århundrede?

Svar: Vi vil blive ved med at bygge templer. Jeg tror ikke, at det vil være i det omfang, som vi nu ser. Der har aldrig fundet noget tilsvarende sted førhen. Jeg ved ikke, om der nogen sinde vil forekomme noget lignende i fremtiden.

Spørgsmål: Når De ser tilbage, hvilke faktorer mener De så, der har bidraget til Kirkens enestående vækst i det sidste århundrede?

Svar: Den er vokset, fordi den er sand. Det er, når alt kommer til alt, faktisk derfor, at den er vokset. Den tiltaler folk. De reagerer, når de får en forklaring om evangeliet. En af faktorerne i denne vækst har været et øget antal missionærer. Det har uden tvivl haft sin virkning. Vi er bedre kendt, vi nyder større respekt. Medierne har givet os større opmærksomhed. Folk er blevet bekendt med, hvad vi gør, og hvad vi underviser i. Jeg tror, at det er en række faktorer, der tilsammen har gjort det muligt for Kirken at vokse. Fortidens gamle problemer er stort set væk, og folk respekterer os.

Spørgsmål: Tror De, at Kirken har haft nogen indflydelse på det 20. århundrede?

Svar: Vi er stadig en relativ lille Kirke i denne verden med store institutioner, både religiøse og politiske, men i de kredse, som vi bevæger os i, mener jeg, at vi ikke desto mindre har haft en afgjort betydning, og jeg tror, at denne indflydelse vil vokse overordentligt i fremtiden … Jeg har stor tillid til den generation, som følger os, til deres tro, formåen, evner, vidnesbyrd og til deres villighed til at være banebrydere, om man så må sige. Vi har enorm tiltro til vore unge mennesker … Jeg synes, at de simpelthen er vidunderlige. De lever i en verden med forfærdelige fristelser. De står over for et frygteligt pres. Men de har styrke til at modstå dem med oprejst pande, og de er vidunderlige unge mennesker. Jeg kan ikke rose dem nok. De gør det rette. De vandrer i deres forfædres tro. Og det er noget stort og vidunderligt.

Spørgsmål: Er der nogen særlige bekymringer, som De har for sidste dages hellige i dag?

Svar: En af de store udfordringer, som vi står over for, og som jeg mener, at den vestlige verden står over for, er familien. Hold familien intakt, levedygtig og stærk. Far, mor og børn bør arbejde sammen for at opnå noget. Det er en stor udfordring, men i det store og hele klarer vore medlemmer den. Jeg mener, at vi opbygger en fremtid for Kirken og også en fremtid for de lande, som vi er en del af – hvert et land verden over. Intet land er stærkere end dets folks hjem.

Udfordringer og vækst følges ad. En af disse udfordringer er at opføre bygninger for at huse vore medlemmer – kirkebygninger, templer, seminarbygninger, velfærdsfaciliteter …

Undervisning i lederskab bliver en stor udfordring. Efterhånden som vi vokser, er vi nødt til at oplære ledere verden over på deres eget sprog. Det er en stor udfordring, og jeg tror, at det lykkes for os. Jeg synes, at vi udvikler stærke ledere overalt.

Det er også en udfordring at holde lærdommene rene. Det er en vældig stor udfordring at holde en ensartethed i undervisningen overalt i Kirken, og efterhånden som vi får flere og flere sprog og Kirkens område udvides, står vi konstant over for denne udfordring.

Spørgsmål: Hvad har været Deres største glæde, når De ser tilbage på de forgangne år?

Svar: Den største glæde får jeg af medlemmernes tro i hele verden – af

FOTO VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF KIRKENS UDDANNELSESSYSTEM

»Vidunderlige unge mennesker«, som disse elever i Suva, Fiji, vil være Kirkens styrke i fremtiden, sagde præsident Gordon B. Hinckley i et interview for nylig.

at se dem, at mærke deres kærlighed, at se at de prøver at gøre det rette, at de prøver at opdrage deres børn i retskaffenhed og prøver at vandre i tro. Det er det største, som denne Kirke kan opnå og kilden til den største glæde.

Spørgsmål: Hvad vil De sige til medlemmerne af Kirken, nu hvor vi går ind i dette nye og spændende århundrede og årtusinde?

Svar: Vi er alle i samme båd. Hver eneste mand, kvinde, og hvert et barn, som tilhører denne Kirke, er en del af denne bevægelse. Hver en mand og kvinde har et ansvar, der er lige så vigtigt ... som mit ... for at føre dette værk frem. Så lad os se at komme igang. Smøg ærmerne op og arbejd og udret det og bliv som en by, der ligger på en bakke, hvis lys ikke kan skjules for denne verden. Jeg har stor tiltro til medlemmerne i almindelighed, og de udretter heltemodige ting. Og de bliver velsignet for det.

»På vej frem«

Ved slutningen af interviewet bad præsident Hinckley om at få lov til at fremhæve »den store værdi, som jeg tillægger dem, som jeg arbejder sammen med – mine rådgivere, De Tolv Apostles Kvorum, Halvfjerdserne, Det Præsiderende Biskopråd, områdeautoriteterne – og den store tillid, som jeg har til dem, der tjener som stavspræsidenter, biskopper og ledere i hjælpeorganisationerne verden over.«

Til sidst sagde præsident Hinckley, at han ønskede at se Kirken, nu hvor den er på vej ind i det 21. århundrede, bliver stærkere og mere effektiv med hensyn til at forkynde om Frelserens guddommelighed.

»Det er vores opgave at blive ved med at bevæge os fremad«, understregede præsident Hinckley. »Det, som vi har set førhen, viser kun noget bemærkelsesværdigt og herligt om fremtiden. Jeg tror ikke, at nogen, der lever i dag, kan fatte, hvad den vil blive til. Jeg tror ikke, at vi virkelig forstår omfanget af det, som er ved at ske. Det er virkelig noget meget stort. Jo, det er en vidunderlig tid at være her på!« ☐

Artikel tilpasset efter Church News, *11. december 1999.*

Ambassadør siger, at lys er tegn på håb

Af Megan K. Jones og Lee Davidson

Spaniens ambassadør i USA, Antonio Oyarzabal, tændte sammen med ældste W. Don Ladd fra De Halvfjerds julelysene ved den 22. årlige Festival of Lights ved besøgscentret ved templet i Washington D.C. den 1. december 1999. Diplomater og andre højtstående embedsmænd var inviteret med til festivalens åbning.

Ambassadører fra flere end 20 lande deltog den første aften. Desuden deltog internationale diplomater, ledere af De Forenede Staters Kongres, lokale regeringsrepræsentanter, forretnings- og religiøse ledere samt mediefolk. Oyarzabal sagde i sine kommentarer til publikum, inden han tændte lysene, at ligesom betlehemstjernen giver »disse lys i Washington ved begyndelsen af årtusindet os den tanke, at vi nærmer os en bedre verden«. De symbolisere, at »der er håb ... der er noget, som er værd at leve for.« Ambassadøren sagde også, at han hver søndag morgen vågner op til Tabernakelkorets vidunderlige musik i radioen. »Det giver mig alletiders begyndelse på min søndag«, sagde han.

Over 300 000 gæster ventes at besøge tempelområdet i løbet af den månedlange festival.

Artiklen tilpasset efter Church News, *11. december 1999*

FOTO: CARIDAD MILLER, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Mens ældste W. Don Ladd fra De Halvfjerds ser til, tænder Spaniens ambassadør Antonio Oyarzabal julelysene ved templet i Washington D.C.

Det Aronske Præstedømmes målsætningsprogram indført

I et brev af 19 august 1999 sagde Det Første Præsidentskab: »Det Aronske Præstedømme hjælper unge mænd med at komme Herren nærmere og blive bedre beredt til ansvar i familie og Kirke. Ledere i præstedømmet opfordres til at arbejde tæt sammen med forældrene for at hjælpe de unge mænd med at forberede sig til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme, deres tempelbegavelse, til at udføre en fuldtidsmission og til at være far.

For at nå disse mål har vi udviklet målsætningsprogrammet for Det Aronske Præstedømme til brug i områder uden for USA og Canada. Dette program kan bruges i disse områder, når områdepræsidentskabet med godkendelse fra Kirkens hovedsæde konkluderer, at mulighederne for spejdervirksomhed ikke findes eller er uforenelige med Kirkens standarder eller mål.«

Det Aronske Præstedømmes målsætningsprogram gør det muligt for unge mænd at sætte mål, der fremmer personlig vækst, styrker vidnesbyrd og forbereder dem til fremtiden. Det hjælper også de unge mænd med at udføre deres pligter i Det Aronske Præstedømme mere effektivt, idet de tjener andre.

Kvorumsaktiviteter, som planlægges af kvorumsledere og -vejledere samt et medlem af biskoprådet, kan hjælpe de unge mænd med at nå deres målsætninger. De kan også give mulighed for at anvende de principper, der undervises i ved kvorumsmøderne om søndagen.

Tre hæfter – et til diakoner, et til lærere og et til præster – angiver hovedtrækkene i Det Aronske Præstedømmes målsætningsprogram. Programmet er på hvert niveau inddelt i tre målsætningsområder:

1. Familieaktiviteter (syv mål)
2. Kvorumsaktiviteter (syv mål)
3. Personlige mål (tre mål fra hver af følgende kategorier)
   - Åndelig udvikling
   - Fysisk udvikling
   - Uddannelsesmæssig, personlig og karrieremæssig udvikling
   - At være en god samfundsborger samt social udvikling

Forældre og ledere hjælper de unge mænd med at vælge meningsfulde personlige mål og godkender opnåelsen af målene ved at skrive sine initialer på rette sted i hæfterne.

Hæftet *Målsætning for Det Aronske Præstedømme: Retningslinier for ledere i præstedømmet* forklarer forholdet mellem spejderprogrammet og Det Aronske Præstedømmes målsætningsprogram, og det forklarer også forældrenes, ledernes og kvorummernes rolle i begge programmer.

En ung mand kan kvalificere sig til et målsætningscertifikat ved at opfylde kravene til hvert embede i Det Aronske Præstedømme. Hvis en ung mand opfylder kravene til alle tre embeder i Det Aronske Præstedømme, modtager han certifikatet *Anerkendelse som medtjener*.

Biskoppen eller grenspræsidenten kan præsentere de unge mænd, deres forældre og præstedømmelederne for hæfterne om målsætning til et præstedømmemøde, en fireside eller en GUF-aften. På det tidspunkt bør alle de unge mænd få et eksemplar af det hæfte, der hører til deres alder. Hæfterne kan fås på Kirkens distributionscentre (katalognummer 36187 110, 36188 110 samt 36189 110). □

Mormons Bog kan fås på estisk

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort udgivelsen af Mormons Bog på estisk. Eksemplarer heraf kan købes på Kirkens lokale distributionscentre eller bestilles gennem wardets eller grenens ledere.

I et brev, som bekendtgjorde udgivelsen af den nye udgave, motiverede Det Første Præsidentskab medlemmerne til at »få deres eget eksemplar af skrifterne og bruge det til regelmæssigt studium – personligt, i familien og til møder og opgaver i Kirken.

Når [medlemmerne] ved hjælp af bøn lærer og underviser ud fra skrifterne, vil deres vidnesbyrd vokse, deres viden vil øges, deres kærlighed til familien og andre vil blive større, deres evne til at tjene andre vil vokse, og de vil få større styrke til at modstå fristelser og forsvare sandheden og det gode.« □

Rapport om verdenskongres om familier

Enstemmighed blandt deltagere fra 45 lande

Af Sarah Jane Weaver

Resultatet af Den Anden Verdenskongres Om Familier, som blev afholdt i Geneve i Schweiz den 14.-17. november 1999, kan måles ved hjælp af de mange grupper fra hele verden, der mødtes, drøftede konstruktive ideer og blev styrket af hinanden, sagde ældste Bruce C. Hafen fra De Halvfjerds.

»Der var så mange grupper, som føler sig som et mindretal i deres eget land, der kunne mødes, se hinanden, blive styrket, drøfte ideer og tage hjem og være bedre rustet til at tage fat på de problemer, som deres eget samfund og land står overfor«, sagde ældste Hafen, som var blandt de mange officielle repræsentanter for Kirken ved konferencen om familier, der blev afholdt i FN's bygning og nærliggende faciliteter.

Ved slutningen af Den Anden Verdenskongres Om Familier opfordrede de 1.575 deltagere – heriblandt ældste Hafen og andre fremtrædende medlemmer af Kirken – enstemmigt »alle personer, familier, sociale organisationer og regeringer verden over til at respektere og holde den naturlige familie i hævd«. Under det sidste møde godkendte delegerede fra 45 lande, som repræsenterede verdens største religioner, »Geneveerklæringen« – et tresiders dokument som definerer den »naturlige familie« som »den grundlæggende sociale enhed« og ægteskabet som »en frivillig forening af en mand og en kvinde i ægteskabets livslange pagt«. Ældste Hafen sagde, at erklæringen, som er et dokument, der skulle være noget, som alle de delegerede til kongressen kunne være enige om, viser, at der er mennesker fra mange lande, som nærer »et fælles ønske om at styrke ægteskabet, styrke forholdet mellem forældre og børn og styrke familien som samfundets mest grundlæggende enhed«.

Ældste Hafen bemærkede, at der var tre hovedgrupper, som deltog i kongressen: Aktivister der håbede på at fremme stærkere familier på lokalt, nationalt og international niveau; humanister, deriblandt flere af BYUs fakultetsmedlemmer, der fortalte om deres professionelle viden, samt religiøse ledere, som fokuserede på de religiøse og moralske sider af konferencen. Kirkens deltagelse i konferencen, fremhævede han, var ikke en tilkendegivelse af, at dens ledere har til hensigt at blive politisk aktive på et stigende antal områder. »Kirken har altid forbeholdt sig retten til at lade sig involvere i politiske anliggender, når Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle skønner, at vigtige moralske og religiøse spørgsmål står på spil«, forklarede han. »Men det forekommer sjældent«.

»Overholdelse af moralske principper fremmer det traditionelle familieliv«

Tilbedelse af Gud og overholdelse af religiøse forskrifter ikke blot nærer åndeligheden, men det øger også den politiske stabilitet og den økonomiske styrke. Det er den samstemmende mening blandt eksperter, der talte ved møderne under Den Anden Verdenskongres Om Familier. De var enige om, at overholdelse af moralske principper, som findes i skrifterne hos verdens største religioner – de kristne, islamiske og jødiske trosretninger – styrker det traditionelle familieliv og dermed samfundet.

De var også enige om, at forskellige former for praksis, der traditionelt foragtes som umoralsk, har modsat virkning i reelle og målelige økonomiske og politiske henseender. »Folk er langsomt ved at indse, at der ikke er andet, som fungerer«, sagde Patrick Fagan, William FitzGerald-stipendiat i Family and Culture Issues ved Heritage Foundation. »Vi har foretaget mange store sociale eksperimenter, brugt milliarder af dollars og tingene bliver bare værre. Manden på gaden siger med sund fornuft: ‚Det er da klart.'« Bortset fra kriminalitet, narkotika og vold – som ingen demokratiske politiske vælgere støtter – har de moralske og etiske udfordringer, som præsenteres ved stigende accept af fordrejede eller omdefinerede mandlige og kvindelige roller, opfordring til seksuel promiskuitet og fremme af børnebegrænsning, langsigtede økonomiske og sociale konsekvenser.

Hjemmet er det bedste sted til at lære ærlighed, hårdt arbejde og loyalitet

Hjemmet er det bedste sted at lære værdier, der er afgørende for et stærkt samfund – ærlighed, hårdt arbejde, loyalitet og opofrelse, sagde Mary Ellen W. Smoot, præsidentinde for Kirkens Hjælpeforening, til Den Anden Verdenskongres Om Familier. »Når vi

forener vores indsats for at udvikle stærke familier, vil vi styrke vores samfund og vores land«, tilføjede hun, idet hun talte til omkring 1000 delegerede. Søster Smoot kom dernæst med flere forslag til at styrke familierne:

- Vogt jer imod og modsæt jer lovgivning, som undergraver familiens fundament.
- Undervis i de varige værdier, som danner familiens fundament.
- Gennemgå sit liv for at være sikker på, at vi gør alt, hvad der er muligt for at styrke vores egen familie.

»Ægteskab og børneopdragelse er ikke blot begyndelsen til stærke familier, det er nøglen til at holde vore lande vitale og stærke«, fremhævede søster Smoot. »Mine venner og meddelegerede, vi må have håb for den verden, som vi lever i. Dette håb kan findes i familier, hvor menneskenes hjerte kan støttes og udvikles.«

Forældre skal være eksempler på værdier, undervise og bruge deres indflydelse

Forældre er »vogtere af kilder«, sagde Margaret D. Nadault, præsidentinde for Unge Piger, til de delegerede fra Den Anden Verdenskongres Om Familier. Fra talerstolen i FN's bygning fortalte søster Nadault en historie, som Peter Marshall engang har fortalt om »vogteren af kilder« oven for en by, der lå ved foden af en bjergkæde. Vogteren holdt alle kilderne rene, som frembragte vand til byen nedenfor. Men byrådet syntes, at vogterens løn var unødvendig og besluttede sig for at skille sig af med ham og bare bygge et vandreservoir oven for byen. Men det varede ikke længe, før vandet ikke længere var rent. Det var stillestående og fuldt af sygdomme, som kom ind i alle byens hjem. »Kildens udspring, som jeg taler om, er verdens familier«, forklarede søster Nadault. Derefter kom hun med tre forslag til, hvordan man kan vogte kilderne:

- Vi må undervise i og være et mønster for traditionelle familieværdier.
- Vi må undervise i og være et mønster for moralske værdier.
- Brug jeres indflydelse.

»Hvis kildernes vogtere forlader deres post eller ikke er trofaste i deres ansvar«, sagde hun, »er fremtidsudsigterne for denne verden virkelig triste. Hvor stor vil jeres indflydelse være, og hvor langt vil den række? Det bestemmer I. Det er op til jer.«

Mange ansatte fra BYU deler deres synspunkter i Geneve

Et stort antal ansatte på BYU deltog i Den Anden Verdenskongres Om Familier i Geneve i Schweiz. Følgende er citater fra deres foredrag om familieanliggender, som blev holdt under konferencen:

Kathleen S. Bahr, professor i ægteskab, familie- og personlig udvikling: »Hjemkundskabens styrke ligger i dens mulighed for at lære os at være moralske mennesker og elske og tage os af hinanden. Dette perspektiv er grundfæstet i en åndelig og ikke en økonomisk eller politisk tradition.«

Kathryn Balmforth, leder af World Family Policy Center: »Hvad kan resten af os gøre, som ikke har en stilling i De Forenede Nationer? For det første kan vi se grundigt på vores egen familie. Der findes intet stærkere argument for det synspunkt, som taler for familien, end de vidunderlige, unge mennesker, der kommer fra stærke familier – unge mennesker der ikke lider af de sygdomme, der spredes som resultat af familiens sammenbrud.«

David C. Dollahite, lektor i School of Family Life: »På grund af de mange samfundsmæssige problemer, som stammer fra fædres forsømmelse og fædres misbrug, mener jeg, at landenes ledere bør beskytte religiøse samfunds muligheder for at tilbede frit og fædres muligheder for at videregive religiøse værdier til deres børn. Dette vil styrke familier og gavne børnene.«

James M. Harper, leder af School of Family Life: »De naturlige familier er familier bestående af generationer. Vi må aldrig tillade nye definitioner af

FOTO: CARRIE A. MOORE, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *DESERET NEWS*

Ældste Bruce C. Hafen fra De Halvfjerds (midt for) deltager sammen med andre i Den Anden Verdenskongres Om Familier i Geneve i Schweiz.

familien at nedvurdere denne afgørende egenskab. De, der søger at ændre det, som familien har været, ignorerer det aspekt, at familierne består af mange generationer.«

Craig H. Hart, professor i og leder af ægteskabs-, familie- og personlig udvikling. »God forældreomsorg er svært, men tilfredsstillende arbejde ... Det, som forældre lærer deres børn ved forskrift og eksempel om moralske og religiøse værdier, hjælper dem med at træffe kloge valg, selv når de påvirkes af biologiske drifter eller gruppepres, som forsøger at få dem til at gøre noget andet.«

Terrance Olson, professor ved School of Family Life: »Stabilitet i ægteskabet, den næste generations trivsel, destruktive familiemønstre samt forhindring af familieopløsning er alle ting, der er grund til at bekymre sig om i enhver regering, [som søger] at opretholde et samfund af høj kvalitet. Jo mindre familievenlig den offentlige politik er, desto større sandsynlighed er der for, at den politik i sidste ende vil blive ødelæggende for individets bedste interesser.«

Richard G. Wilkins, direktør for World Family Policy Center og medformand for Den Anden Verdenskongres Om Familier: »Den grundlæggende sandhed at den naturlige familie er samfundets grundlæggende enhed ... strækker sig ud over de monoteistiske kristne, islamiske og jødiske religioner. Den klassiske taoistiske skrift, Chuang Tzu, forklarer, at familiebånd er grundlaget for ethvert stabilt samfund, for ‚når folk føres sammen af Himlen ... og der opstår problemer, holder de sammen.'« □

Artikler om Den Anden Verdenskongres Om Familier er tilpasset efter Church News, *27. november 1999*

Medlemmer rådes til at blive i deres hjemland

Det Første Præsidentskab har udsendt et brev dateret den 1. december 1999 adresseret til generalautoriteter, halvfjerds-områdeautoriteter og andre præstedømmeledere vedrørende immigration til USA. Følgende er brevets indhold:

»Herren har i vor tid fundet det passende at tilvejebringe evangeliets velsignelser, herunder et større antal templer, i mange dele af verden. Derfor ønsker vi at gentage det gamle råd til medlemmerne af Kirken om at blive i deres hjemland og ikke immigrere til De Forenede Stater.

Erfaringen har vist, at de, der flytter til De Forende Stater, ofte møder sproglige, kulturelle og økonomiske udfordringer, som resulterer i skuffelser samt personlige og familiemæssige problemer.

Når medlemmerne verden over bliver i deres hjemland og arbejder på at opbygge Kirken i deres fædreland, vil der komme store velsignelser til dem personligt og til Kirken som helhed. Stave og ward verden over vil blive styrket og gøre det muligt at dele evangeliets velsignelser med et endnu større antal af vor himmelske Faders børn.

Vi er overbevist om, at medlemmerne af Kirken i hele verden vil blive velsignet, når de giver agt på dette råd og arbejder for at styrke deres lokale kirkeenhed og samfund. □

Tabernakelkoret har fået ny dirigent

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort udnævnelsen af Craig D. Jessop som musikalsk leder af Mormontabernakelkoret. Bror Jessop overtager ledelsen af koret, efter at Jerold D. Ottley gik af på pension den 3. december 1999.

Craig D. Jessop

Som den musikalske leder vil bror Jessop lede det verdensberømte kor. Sammen med sine assisterende ledere, Mack Wilberg og Barlow Bradford, vil han også have ansvaret for Temple Square Chorale, Tabernakelkorets aspirantkor og det nyligt genoprettede Orchestra at Temple Square.

Bror Jessop har tjent som assisterende leder af Tabernakelkoret siden 1995. Forud for sit arbejde med koret har han et væld af musikalsk erfaring både professionelt og akademisk. □

Artiklen tilpasset efter Church News, *11. december 1999.*

I november 1999 blev et nyt tempel indviet i Billings i Montana, og de første spadestik blev taget til templerne i Winter Quarters og Perth i Australien. Den 30. november 1999 havde Kirken 66 fungerende templer, 43 templer under opførelse og 6 bekendtgjorte templer, hvortil det første spadestik endnu ikke er taget – i alt 115 templer.

FOTO: GREG HILL, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Templet i Billings i Montana står som lysende kontrast til de omkringliggende klipper.

Templer i Billings i Montana indviet

»Velsign dem, der har arbejdet så længe og flittigt trods modgang for at få de nødvendige tilladelser til at opføre dette hellige tempel«, sagde præsident Gordon B. Hinckley i sin indvielsesbøn for templet i Billings i Montana. »Må det opnå en positiv accept nu, som vil holde ved, ja, endda taknemmelighed for dets tilstedeværelse. Vi beder til, at dette område, ja, hele denne by, vil mærke den Ånd, som udgår fra denne hellige bygning.«

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Yushihiko Kikuchi fra De Halvfjerds, som er førsterådgiver i det centrale nordamerikanske områdepræsidentskab, var i følge med præsident Hinckley under otte indvielsessessioner, der blev afholdt den. 20.–21. november. Flere end 12 000 medlemmer deltog i indvielsessessionerne, og omkring 68 450 mennesker kom til åbent hus i templet.

Templet i Billings i Montana er på 3140 kvadratmeter og har et cafeteria, vaskeri, brudeværelse, mødesal og udlejning af tempeltøj.

»Vores hjerte er fyldt af taknemmelighed«, sagde præsident Hinckley i sin indvielsesbøn. »Du har tilsmilt os med nåde. Du har øget vore velsignelser.«

Første spadestik på tempelgrunde

Lokale ledere i samfundet sluttede sig til flere end 700 medlemmer af Kirken den 20. november 1999 for at tage første spadestik til templet i Perth i Australien. Ældste Kenneth Johnson, førsterådgiver i områdepræsidentskabet for Australien og New Zealand, præsiderede ved indvielsen. Templet i Perth vil blive det templet, der ligger længst væk fra Salt Lake City.

Det første spadestik til templet i Winter Quarters blev taget den 28. november 1999 på jord, der blev helliget for over 150 siden af de sidste dages helliges pionerers tro, ofre og død, da de var på vej til Salt Lake-dalen. Ældste Hugh W. Pinnock fra De Halvfjerds, præsident for det centrale nordamerikanske område, præsiderede ved ceremonien. Det nye tempel vil komme til at ligge ved siden af en kirkegård for pionerer, som ejes af Kirken. □

FOTO: ROBERT YOUNG VALENTINE, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Primarybørn deltager i indvielsen af tempelgrunden til templet i Perth i Australien.

FOTO: DAVIDSON JOSEPH, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Ældste Hugh W. Pinnock taler til en forsamling på 3500 mennesker ved det første spadestik til templet i Winter Quarters.

Kviltede tæpper hober sig op til sårede flygtninge i Kosovo

Af Sarah Jane Weaver

Efter at Kirkens medlemmer reagerede på opfordringen til at lave og skænke kviltede tæpper for at hjælpe flygtninge i Kosovo, rejste Hjælpeforeningens præsidentinde, Mary Ellen Smoot den 11.-12. november 1999 rundt i dette krigshærgede land og afleverede nogle få af de håndlavede gaver til nogle af de mennesker, som har mest brug for dem.

Hun mødte en mor med fire små drenge og to piger i teenagealderen. De boede i et telt og fik varme fra en ovn. Hun holdt et barn på tre måneder, hvis far var blevet dræbt i krigen. Hun talte med en kvinde, der var så foruroliget over udsigten til at skulle gå vinteren i møde uden en mand eller et hjem, at hun aldrig smilede. Hun så en familie, som selv havde meget lidt, men som tilbød fremmede brød. Og hun lagde kviltede tæpper omkring dem alle. Flygtningene var flygtet fra deres hjem uden nogen ting for kun at vende tilbage og finde deres ejendom i ruiner. De kviltede tæpper gav dem mere end varme, sagde søster Smoot. De bragte dem glæde og håb. »Jeg kan ikke beskrive, hvor taknemmelige de var for det, som vi gjorde«, sagde hun. »Det var en meget lærerig oplevelse.«

Søster Smoot gav en lille pige en frakke, som var doneret fra Kirkens nødhjælpscenter. »Den lille frakke passede hende«, sagde søster Smoot. »Den lille pige knugede den til sig.«

FOTO VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF SDH-NØDHJÆLPSTJENESTE

En familie i Kosovo modtager med glæde kviltede tæpper, der er lavet af medlemmer af Kirken til hjælpearbejde verden over.

FOTO VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF SDH-NØDHJÆLPSTJENESTE

Mary Ellen Smoot, præsidentinde for Hjælpeforeningen, taler med en kvinde i Kosovo.

Søster Smoot sagde, at hun hørte utallige historier om den glæde, som de af Kirkens medlemmer har oplevet, der har lavet disse kviltede tæpper. Det er »virkelig ydmygende«, tilføjede hun, at være vidne til den glæde, som de kviltede tæpper bringer dem, der har behov for dem. Dette projekt, sagde hun, har tændt en begejstring for tjeneste i Hjælpeforeningen. Efter at have set over 100 000 håndlavede kviltede tæpper med deres bidrag af materialer og arbejdskraft håber søster Smoot, at medlemmer, som var så villige til at hjælpe flygtninge i det fjerne Kosovo, også vil se til deres familie, ward, nabolag og samfund efter muligheder for at tjene. □

Artiklen tilpasset efter
Church News, *27. november 1999*

«Gør det af et glad hjerte«, råder præsident Hinckley

I november 1999 modtog præsident Gordon B. Hinckley prisen »Communicator of the Year Award« på regionalt plan og talte til næsten 20 000 tilhørere i BUYs Marriott Center.

Den 17. november blev præsident Gordon B. Hinckley æret som »Communicator of the Year« af to professionelle public realtions-organisationer, hvor han sagde, at kommunikation ikke er så svært, som nogle tror. »Vi er nok alle interesseret i kommunikation«, sagde han tankefuldt i sine kommentarer efter at have modtaget prisen. Han sagde, at han bliver forbløffet, når han hører, at mand og hustru siger, at de ikke kan kommunikere med hinanden. »Jeg antager, at de kommunikerede, inden de blev gift«, sagde han spøgefuldt, hvorefter han tilføjede, at når alt kommer til alt, er kommunikation hverken mere eller mindre end at tale og give udtryk for bekymringer, interesser og ønsker.

Den 30. november talte præsident Hinckley til studerende ved et møde på BYU. »Bliv aldrig et svagt led i jeres families generationers kæde«, bad han de studerende. »Gør det, som I bliver bedt om, og gør det af et glad hjerte. I skal ikke bekymre jeg om jeres embede eller stilling i Kirken. Gøre blot det, som jeres kaldelse kræver, og gør det med glæde«.

Præsident Hinckley havde ved mødet følge af sin hustru Marjorie. Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum, som også tjener som Kirkens kommissær for uddannelse, var ligeledes til stede sammen med sin hustru Kathleen, og ligeledes ældste Merrill J. Bateman fra De Halvfjerds' Kvorum og rektor på BYU samt hans hustru Marilyn.

»Jeg har levet i 90 år i dette århundrede«, sagde præsident Hinckley til sine tilhørere. »Når jeg tænker på de underværker, der er kommet frem i mit liv – mere end i resten af menneskehedens historie – føler jeg ærbødighed og taknemmelighed«. Han nævnte biler, fly, computere, telefaxmaskiner, e-mail, Internettet og antibiotika blandt de mirakuløse opfindelser i dette århundrede. »Og som kronen på alt dette er der genoprettelsen af Jesu Kristi rene evangelium. I og jeg er en del af denne store sags og dette store riges mirakel og under, som fejer hen over jorden og velsigner folk i deres tilværelse, hvorend det når frem … Ingen generation, som har vandret på jorden, har nogen sinde været så heldigt stillet, som I er.«

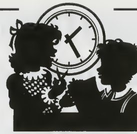
Præsident Hinckley talte også om dem, der nogle gange stræber efter at opnå et embede i Kirken. »Dette er uheldigt«, sagde han. »Det bliver selve årsagen til, at de ikke bør tilstilles noget sådant embede … Det betyder ikke noget, hvor vi tjener, men hvordan vi tjener. Er der glæde i vores hjerte og glæde i vores liv, når vi prøver at velsigne andre?« ☐

Artikel tilpasset efter Church News, *27. november 1999 og 4. december 1999*

FOTO: STUART JOHNSON, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Præsident Hinckley opfordrer under et møde på BYU den 30. november 1999 studerende til at være trofaste, oprigtige og loyale.

Yderligere ideer til fællestid i april 2000

Følgende er yderligere ideer til fællestid, som Primarys ledere kan bruge sammen med de ideer til fællestid, der er trykt i Liahona, april 2000. Vedrørende lektion, instruktioner og aktiviteten, der hører til disse ideer, henvises til »Husk altid på Jesus Kristus« på side 12 og 13 i Lille Liahona.

1. Vis et billede af den sidste nadver og bed børnene om at fortælle, hvad de ved om den. Få dem til at slå op på Luk 22:19 og læse verset sammen. Bed dem om ikke at lukke skrifterne, men at se efter ordene i »Nadveren« (*Lille Liahona*, apr. 2000, s. 11), som er magen til ordene i skrifterne, mens musiklederen synger den. Få musiklederen til at synge de sidste to fraser, mens børnene finder ordene. Få dernæst børnene til at synge de sidste to fraser igen. Gør opmærksom på, at der i anden frase er en pause i sangen, selv om klaveret fortsætter med at spille, og melodien går opad. Sig at der er noget særligt, som vi kan gøre, mens vi har pause: Vi kan tænke på ting, som vi kan huske om Frelseren. Spørg dem, hvad de ser for sig, når de husker på ham. Få dem til at synge de sidste to fraser igen, hvor de denne gang ser Jesus for sig i tankerne, når de har pause. Sig til dem, at de kan se ham for sig, hver gang de tager nadveren. Når vi bliver døbt, lover vi at huske Jesus og holde hans befalinger. Han vidste, at vi ville få brug for hjælp til at holde dette løfte, og det hjælper nadveren os med at gøre. På samme måde som de sidste to fraser i »Nadveren« gentager disse vigtige ord, gentog Jesus sine belæringer om nadveren. Del børnene op i tre grupper. Giv hver gruppe et af følgende sæt henvisninger, og få dem til at finde dem i disse skriftsteder, hvornår, hvor og til hvem Frelseren gentog sine belæringer om nadveren. Få derefter hver gruppe til at aflægge rapport. Skriftsteder: (1) Matt 26:26–30; Mark 14:22–26; Luk 22:17–20; (2) 3 Nephi 18:1–4, 8–9; 20:3–9; 26:13; L&P 20:75–79; 27:1–2. Tal om hvad de har lært. Få musiklederen til at synge de første to fraser af »Nadveren«, og få børnene til at synge med på de sidste to fraser. Få musiklederen til at afslutte undervisningen i sangen, og bed børnene om at synge den til deres familieaften. Hjælp børnene med at lære Luk 22:19 udenad, og slut af med dit vidnesbyrd om, hvordan nadveren hjælper dig, når du husker på Jesus.

2. Få børnene til at lave et stort vægmaleri, som viser de tre gange, hvor Jesus Kristus underviste om nadveren (se nummer 1 herover), og hæng det op i primarylokalet i resten af måneden. Ellers kan børnene lave en tegning hver og sætte dem sammen. Mens børnene tegner, kan I få dem til at synge sange eller salmer, som hjælper dem med at huske på Jesus. Børnene kan også lave en tegning, som de kan bruge til deres familieaften.

3. Vis et billede af den sidste nadveren. Forklar at da Jesus og hans disciple var færdige med at spise og havde taget nadveren, sang de en salme. At synge er en betydningsfuld måde, hvorpå vi kan vise vores kærlighed til og huske vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus. Syng nogle sange og salmer om Jesus. Forklar at disse sange er digte, der er sat til musik. Bed børnene om selv af skrive et vers om deres følelser for Frelseren. Børnene kan illustrere deres digte med billeder eller med mønstre i kanten af deres papir. Disse kan hænges op i primarylokalet eller gives til biskoppen som en gave fra børnene.

4. Til mindre børn: Vis et billede af den sidste nadver. Lad børnene finde Jesus Kristus. Tal om hvem de andre mænd på billedet er, og hvad de laver. Forklar at Jesus vidste, at han skulle dø, og at han ønskede, at hans venner skulle huske ham, gøre de ting, som han havde lært dem og huske på de løfter, som de indgik, da de blev døbt; og derfor gav han dem nadveren. Hjælp børnene med at forstå, at nadveren er en hellig ordinance. Forklar, at vi tager nadveren for at vise, at vi husker Jesus og ønsker at gøre de ting, som han har lært os. Nadveren hjælper os med at huske ham og hans kærlighed til os. Bed børnene om at fortælle, hvad de kan huske om Frelseren. Sig, at de kan tænke over disse ting, når nadveren bliver omdelt.

5. Se »Den levende Kristus – Apostlenes vidnesbyrd« *Liahona*, april 2000, s. 2–3; »Jesus Kristus: Vores Mester og meget mere«, *Liahona*, april 2000, s. 4–19; »Husk altid på Jesus Kristus«, *Lille Liahona*, apr. 2000, s. 4–5 for yderligere hjælp. ☐

20984 110 EUROPE NORTH AREA (DANISH)